

que, després d'establir-hi una bona **amistat**, desapareixien per sempre. Fa tres estius que em trobo dins l'últim grup, però dubto que ningú **m'enyor** gaire en aquell indret.

A Barcelona, l'única presència constant és el Manel Camps. **Companys d'estudis** de classe i de treballs de literatura, tots dos som fruit d'una curiosa barreja entre estudiants infal·libles i ociosos insaciables. Sempre descobrim la manera de **sorprendre'ns**: de **la vida** i de les lectures, de les pel·lícules que fan a les nits a la televisió —el meu amic les grava d'amagatofis en el seu vídeo— o de **les dificultats** a l'hora d'abordar les notes que trobem durant **les nostres passejades** Rambla avall.

Fa temps que he descobert la vertadera raó d'aquesta «amistat»: nosaltres **la complexitat**. S'ha anat fent dia a dia, malgrat la solitud que tots dos fem servir com a bandera, que també hi ha tingut molt a veure. Aquestes circumstàncies s'han fet evidents arran d'un succeïdo no programat en **la nostra existència**: un succés que ens ha canviat **la vida** durant **l'últim estiu** que ha arribat a **«ambia»** nos etern. Abans d'entrar de cap als fets —us presento que no em complauré pas amb dilacions— he de presentar-vos el personatge que va ser **l'origen de tot** la Xoni.

Ella ha fet tremolar les rígides estructures que havíem establert per sobreviure en la nostra solitud. I, alhora, **el pare** que ha acabat tenint en **aquesta història** ens ha deixat una marca indeleble en el cor. Com es pot jugar així amb els **sentiments**? Ha raó d'uns nois com nosaltres? Potser una intenció **delectable** a la lectura i a l'estudi, no? **«Bans habituals»** en el jovent de la nostra edat.